

Reconquista. Znovudobytie, znovuzískanie strácaného, strateného.

Rozhovor Délského potápěče s Josefem B., šéfredaktorem slovenské metapolitické iniciativy Reconquista; ohlédnutí za její činností od roku 2018.

Co se nyní děje s RCQ?

Stagnuje. Samozřejmě neustále publikujeme, vyhledáváme pro našich sledovatelův další knižné tituly, které by ste v iných kníhkupectvách hledali márne a komunikujeme. To je však „zotrvačná“ aktivita a ja nemám problém otvorene priznať, že aktuálne nevládzeme robiť viac. Od momentu, kedy zakladajúce entity vdýchli projektu RCQ život, povzbudení počiatočným entuziazmom každý prichádzal s ambicióznymi nápadmi. Aj keď na naplnení niektorých torzo pôvodného tímu stále pozvoľna pracuje, viaceré navždy pohltil čas.

Jaká byla vaše motivace?

Pretrvávajúcim a primárnym cieľom vždy bolo pôsobiť metapoliticky. Nie si dať názov „Metapolitika“ a zosmiešňovať tradičné – či nebudaj samých seba. Ale systematicky vnášať do spoločenského diskurzu tabuizované pojmy ako Intermarium, etnonacionalizmus, či **Veľká výmena** a nebáť sa konfrontovať bludárov, ktorí sa v alternatíve vďaka adekvátnej podpore rýchlo a žiaľ úspešne udomácnili.

A náplň činnosti?

Okrem internetového portálu (**www.reconquista.sk**) bol najvýraznejším lakmusovým papierikom našej snahy tlačенý časopis s eponymným názvom. Ten sprvu vychádzal v mesačnej periodicite a nostalgickej – deväťdesiate roky pripomínajúcej – forme. Až s jubilejným **číslom 50** sme sa rozhodli naše snaženie posunúť na úplne inú kvalitatívnu úroveň. Tento riskantný krok bol napokon posledným vzopnutím. Profesionálny grafik a tlačiareň, väčší formát a rozsah, pestrejší obsah a lepšia distribúcia. Desiatky našich čitateľov nám emailami aj pri stretnutiach ďakovalo za jedinečné médium, ktoré na Slovensku nemá

obdobu. Vo vynovenom háve nakoniec vyšli 4 čísla. To úplne posledné, obsahovo dokončené s číslom 54, zostalo „v šuplíku“.

Proč?

Je tomu tak z viacerých dôvodov. V prvom rade preto, lebo grafik, ktorý nám s predošlými číslami enormne a bezodplatne pomohol, nás viac na úkor rodiny nedokázal časovo dotovať. Hľadali a našli sme aj ďalších, no napokon vysvitlo, že sľúbili viac ako vedeli dať. V druhom rade preto, lebo existencia tlačeneho časopisu v mediálnom priestore ľahko dostupných informácií si vyžaduje nemalé finančné investície. Veľa ľudí vôbec netuší, že tie som z veľkej časti znášal sám. Nenachádzam slová, ktoré by vystihli všetko, čo som do tohto projektu vložil. No v určitom momente u mňa došlo k zmiereniu s tým, že som pomohol počať dieťa, ktoré ani po toľkých rokoch úprimných snáh a krvopotného úsilia nie je životaschopné. Ďakujeme každému, kto sa rozhodol náš časopis zakúpiť a pevne veríme, že ste si v ňom našli dôvod na zamyslenie. Žiaľ nebolo vás dosť na to, aby časopis dokázal prežiť. Okrem toho, keď „staré tváre“ z redakcie odchádzali, „nové tváre“ ich nedokázali adekvátne nahradiť.

A stačili jste se vedle portálu s časopisem věnovat ještě něčemu dalšímu?

Rád by som spomenul, že počas najaktívnejšieho obdobia celkom dobre fungoval turistický klub **Argonaut** pod dikciou nášho redaktora. Tým sa však súčet našich aktivít končí.

Co represe?

Niektro by mohol namietajú, že nám veľmi ublížila cenzúra na sociálnych sieťach. Je pravdou, že nám hneď dva krát zrušili FB stránku s tisíckami pravidelných sledovateľov, z ktorej naše príspevky zdieľalo neuveriteľné množstvo ľudí. Ja som s neslobodou v tomto priestore vždy počítal a aj preto som oveľa dramatickejšie vnímal fakt, že napriek prvotnému zámeru, sme so svojimi myšlienkami nikdy nešli viac „do terénu“ medzi ľudí. Vďaka RCQ som stretol a spoznal veľa skvelých, rozhladených a kreatívnych ľudí. Určite ich však mohlo byť viac. Som sklamaný, že práve niektorí z nich nie sú „influencermi“...

Na tomto mieste by asi niekto hľadal senzáčné správy o tom, ako nás šikanuje polícia, prepierajú mimovládky, či napádajú na ulici. S výnimkou **Jakuba Škrabáka**, ktorý v ostatných rokoch zažil množstvo nepríjemností, sa nás to však netýka. On čelí obvineniam z úplne iných záležitostí nijako nesúvisiacich s RCQ. Snáď aj v jeho prípade nakoniec zvíťazí spravodlivosť. Áno, občas sa naozaj stane, že na sociálnych sieťach niekto využije prítomnosť anonymity a primitívne a vulgárne na nás zaútočí. Ale prečo by nás to malo zaujímať?

Říkáš „zakládající entity“, které RCQ vdechly život... Chceš, nebo můžeš, o tom říct víc? Hádám, že za vznik iniciativy vděčíme skutečnosti, že se v pravou chvíli zrovna potkali ti správní lidé, ony „staré tváře“?

Nie je žiadnym tajomstvom, že s myšlienkou, názvom i konceptom projektu Reconquista prišli

Jakub Škrabák a Peter Legényi. Obaja v začiatkoch tvorili jadro tímu. Slovenská pospolitosť (čo sa aktivít týka) v podstate zanikala a naopak OZ Mea patria (<https://meapatria.sk/>) bolo skôr lokálnou záležitosťou. Domnievam sa, že ich zámer bol jasný – ako fénix z popola mal povstať iný, modernejší, efektívnejší, jedným slovom zaujímavejší koncept pre širší okruh potenciálnych záujemcov o myšlienky tzv. Novej pravice zadefinované **tu**. Ako jeden z oslovených som sa rýchlo s ich nápadmi stotožnil a zapracoval na pozícii redaktora. Po ľudskej aj názorovej stránke sme si vždy rozumeli, aj keď jednohlasné súhlasné stanovisko k jednotlivostiam bolo skôr výnimkou. Konsenzus je aj o kompromisoch a schopnosti spolu komunikovať. V opačnom prípade by sme napodobňovali „demokratov“, ktorí nám ukazujú ako to vyzeráť nemá. Iste, aj správni ľudia niekedy majú tichú domácnosť (smiech).

Jakuba postihol **záujem** bezpečnostných zložiek, čo bolo začiatkom jeho konca v redakcii. K tomu sa nabalili (nielen) zdravotné problémy. Nakoniec stratil motiváciu. Po ňom som nechtiac funkciu zdedil ja.

Ještě jedna otázka k věci: poznals díky RCQ nemálo skvělých, tvořivých lidí s rozhledem. Kde nyní jsou, co znamená to „pohltil je čas“? (Každopádně věrme, že s přechodem na jiná místa neodhodili i povědomí o tabuizovaných pojmech, a ty i nadále budou nějak ovlivňovat jejich životní rozhodnutí - v tom je smysl metapolitiky.)

Ľudia, ktorých som vďaka RCQ spoznal, sú väčšinou tam, kde boli aj predtým (smiech). Sú medzi nimi režimní disidenti z čias pred rokom '89, športovci, spisovatelia, aktivisti, domáci aj zahraniční. Ale aj naozaj veľa nenápadných „všedných“ ľudí, ktorí sú pre mňa neobyčajní už tým, že odolávajú sústavnému tlaku zo všetkých strán a ponechali si výhradné právo na základe získaných informácií rozhodnúť, čo je podľa nich bližšie pravde.

Čas pohltil nápady, ktoré k nám počas prvých rokov existencie projektu prúdili zo všetkých strán. Na škodu veci má deň len 24 hodín a nie som ani korporátnym dedičom (smiech).

Jak bys definoval/charakterizoval takového „alternatívniho bludaře“? (A promítla se do rozkladu původní redakce válka na východě?)

Tá charakteristika je v podstate strohá. V mentálnej výbave ako sme to my nazvali „nového človeka“ by mala byť ukotvená nielen ochota načúvať a schopnosť svoje názory bezpečne podprieť argumentami, ale pod váhou argumentov aspoň do určitej miery vedieť názory aj korigovať. Svojou činnosťou sme práve takýchto ľudí k sebe začali časom gravitovať. Populizmus sa stal rýchlou cestou ku korytu a mnohým ukázal spôsob, akým sa z tieňa predať pod svetlá kamier a uživiť sa veľmi povrchným, slaboduchým a miestami krajne nechutným štýlom. Stačí davu blízkym spôsobom bezbreho dehonestovať aktuálnu „obeť“ a obsah je na svete. Mňa vždy ďaleko viac zaujímali riešenia problémov, ako tí, ktorí na ne poukázali. Dav si chce len kopnúť, oplúť, udrieť. Pochopením stavu vecí možno váhať nad opodstatnením slušného dialógu, Veď si len položíme otázku vieme ním v tejto dobe dosiahnuť rukolapné výsledky? Samozrejme, ako Nietzsche správne tvrdí, „nie som ústami pre tvoje uši“, záleží na tom kto rozpráva a kto načúva. Myslím, že nemusím menovať tých,

ktorí aj dnes v súkromí priznávajú, že sú „donútení“ navonok sa prezentovať „trochu ináč“, ale svedomie im dovoľí si to ospravedlniť tým, že živia svoje rodiny a že na presadenie svojho svetonázoru sú ochotní robiť akékoľvek „kompromisy“. Dnes sú vďaka ochote prezliecť kabát niekdajší proponenti kacírskych názorov politicky činní a rozhodujú aj o mne. Čo bude ďalej?

A válka?

V otázke vojny na Ukrajine v redakcii panuje a vždy panovala jednohlasná zhoda. Kým iné projekty kládli dôraz na sociálnosť, formálne štruktúry, či historické nuansy, my sme od začiatku zdôrazňovali aj európsky aspekt nacionalizmu, bez šovinizmu, za prekonanie historických krívd v duchu vzájomne prospešnej spolupráce medzi národmi. Silné národy sú dôvodným predpokladom silnej Európy. U nás nemá miesto multikulturalizmus, neomarxizmus a ani konzervovanie bolševických praktík. Už spomínaná ochota davu uveriť v „stokrát opakovanú lož“ o záchrancovi „európskych (konzervatívnych) hodnôt“ z Východu je niečo, čomu sa stavíme nepriateľsky. Čo samozrejme rôznym hľadačom pravdy (najmä na dne pohárika) leží v žalúdku.

A o žiadnom rozklade redakcie neviem, naďalej fungujeme. Bežne k nám prichádzali a odchádzali ľudia z pracovných, alebo rodinných dôvodov. Ale môžem dať verejný prísľub, že ak vyhrám eurojackpot, môžete sa tešiť nielen na pôvodnú redakciu, ale aj na veľa nových zaujímavých tvárí (smiech).

Zmínils slovo „influenceři“. Vnímáš, že - hlavne pro ty mladší - se psané slovo stává nepřítelným, ba „nesrozumitelným“? (Na čemž není nic divného, psané po tisíciletí bylo výsadou nemnohých, teprve s konceptem „politického národa“ Velké francouzské revoluce jako celku a následně v zájmu komerčním se rozšířilo do davů masifikující se společnosti.) Hádám, že i na Slovensku etnonacionalismu influenceři chybí?

Zaujímavá otázka. Asi by som mal začať tým, že moje deti sú už tiež dospelé, s vlastným okruhom záujmov a priorít a som rád, že sa mi darí byť ich súčasťou. Nie sú to typické sociálne predátori, takže o tom, čo je pre mladých príťažlivé a zrozumiteľné, mám len sprostredkované informácie a skôr sa len domnievam čím by ich bolo možné zaujať. Priznám sa, čitatelia RCQ boli vždy zväčša naši rovesníci. Čo z toho vyplýva? Mám pocit, ktorý sa zatiaľ neúspešne moji priatelia snažia vyvrátiť, že dnešná mládež akoby chcela do šedej masy zapadnúť. Rovnaké oblečenie, strihy, grimasy, slovník... . Ak ma pamäť neklame, my sme sa v ich rokoch snažili na seba skôr nejako pritiahnuť pozornosť, veľa z nás bolo tiež (aj nezdravo) výstredných, subkultúr bolo mnoho. V tomto univerzalizmus akoby dosiahol víťazstvo. Jednoznačne súhlasím s tým, že etnonacionalizmu chýbajú ľudia s dosahom naprieč generačným aj spoločenským spektrom. Dokonca si myslím, že tu nik taký ani nie je. Komedianti, egocentrici a povrchní populisty do tejto kategórie nespádajú. Občas čosi samozrejme odsledujem, ale väčšinu času trávim na čerstvom vzduchu prácou, činnosťou okolo domu, rodinnými aktivitami, čítaním a komponovaním hudby. Influenceri sú tak až kdesi na konci pelotónu mojich priorít.

„Dnešní mládež akoby chtěla do šedej masy zapadnout,“ říká Josef...

Tvá představa o někom takovém je jaká?

Ak si nejakého „ideálneho“ skúsím predstaviť, asi by mal byť fyzicky príťažlivý, s príjemným a slušným vystupovaním, širokou slovnou zásobou vo viacerých jazykoch, širokospektrálnymi skúsenosťami a vedomosťami nielen v humanitných vedách, profesne úspešný a samozrejme ochotný polemizovať o kontroverzných témach aj medzi ľuďmi. Jednoducho niekto ako ja (smiech). Vo všetkej vážnosti, uvedomujem si vágnosť takejto charakteristiky, ale kohosi takého by som bol ochotný sledovať.

Není, nebo nebyla, takovou „ideální“ Lívie? Což nás přivádí k další otázce? Jaký je/byl postoj, názor či vztah, byl-li nějaký, RCQ ke Kulturblogu. Odtud to (někdy) vypadalo, jak jedna fronta, být na odlišných úsecích...

O funkciu šéfredaktora som nikdy nestál, no z akútnej situácie vyplynulo, že ak má RCQ ďalej pokračovať, jednoducho ním byť musím. Odvtedy som prebral gro agendy, do ktorej spadala aj komunikácia, intenzívna v pravom zmysle slova. Denne z redakčného emailu odchádzali desiatky správ doslova do celého sveta a pomaly mi začínalo byť jasné, že o spoluprácu určite niekto stojí, no aj to málo máva postranné záujmy. Predovšetkým v zahraničí som sa až na výnimky nedočkal žiadnej zmysluplnej spolupráce. Logicky, po dohode s kolektívom, sme sa teda pokúsili čo najlepšie udomáčniť v československom priestore. Jedna z dlhodobých spoluprác spontánne začala práve s Kulturblogom, menovite s Jankom Pastuszekom. Nielenže nám pomáhali s distribúciou, ale poskytli mi aj priestor v jednej zo svojich relácií vysielaných naživo. Odozva bola pozitívna, myslím, že v tej dobe sme si

navzájom pomohli. V riešení toho bolo oveľa viac, no okrem všemožných mediálnych a politických tlakov na ich činnosť, pracovného zaneprázdnenia a študijných povinností, sa podľa môjho názoru začali prejavovať aj zákulisné tlaky. Nikdy sme za kritikou ĽSNS (jej členmi, alebo blízkymi spolupracovníkmi vtedy ľudia okolo KB boli) nešli ďaleko, čo si myslím, že predovšetkým **Milanovi Mazurekovi** nebolo po chuti. V roku 2021 sa skupina okolo Uhríka s Mazurekom od Kotlebu odtrhla a Kulturblog dotovaný **Mazurekom** automaticky nabral rovnaký smer. Mojou súkromnou aktivitou bolo stretnutie s Uhríkom, pretože ako možno až prílišný optimista som dúfal v to, že raz nacionalisti na Slovensku budú mať koho voliť. Bol to veľký omyl. Stretnutie prebiehalo v dobrej nálade a ponúknutú víziu o vtedy ešte len plánovanej strane Republika vôbec netajili. Ibaže už nadchádzajúce dni ukázali, že ich predstava o fungovaní „tej správnej“ strany s nacionalistami nepočíta. Rozhodli sa budovať populistický koncept na iných základoch a myšlienkach, s inými ľuďmi a organizáciami, boli by sme pre nich zbytočnou príťažou. Rýchle pochopenie stavu vecí súvisí aj s úplným ochladnutím vzájomnej spolupráce s ľuďmi okolo bývalého Kulturblogom. Ich aktivity už sledujem len sporadicky, a preto ich radšej nebudem komplexne hodnotiť.

Lívia je kapitola sama o sebe. Mnohí ju zatracujú viac než ja. Sám seba sa pýtam (vo všetkej slušnosti), je na pravidelnú reláciu so skrachovanou dôchodkyňou z Kysúc odkázaná?

A povšechně, koho mezi slovenskými iniciativami vnímáte jako spojenece?

Mea patria. Podporujeme a dlhodobo vynikajúco spolupracujeme hlavne s jednotlivcami, aj keď združenými v rôznych iniciatívach. Korektné vzťahy pestujeme napríklad so združeniami politických väzňov. Spájať sa je cesta, na to však treba minimálne dvoch.

Je mezi slovenskými politiky (nebo jejich adepty) někdo, komu RCQ důvěřuje?

Nikto. Každý dostal šancu.

V čem vidíš pro Slovensko, jako stát, a pro Slováky, jako národ, největší nebezpečí?

Denne sa presviedčam – a bolí ma že to musím napísať – ale najväčším nebezpečím sme sami sebe. Dramaticky trpíme svojou hlúposťou, sebanenávisťou, závisťou a lenivosťou. Hlúposť, lenivosť a nezodpovednosť z nás robí katastrofálnych voličov – záhradníkov, ktorí vypestovali pestrofarebnú záhradu ochlokracie. Nenávidíme svoju štátnosť, závidíme ju iným. Vnímam obrovský premrhaný potenciál krajiny, ktorá trpí kvantitou úbohých. To je neúprosná demokratická rovnica.